

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra Forskrevet (Danske Klassikere)

Citation: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i Drachmann, Holger: *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 187. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann14val-shoot-idm140708762912208/facsimile.pdf> (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: Forskrevet

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

ligt; under den en staaigraa Vest, Benklæder af lysere Farve, ulastelige Lakstøvler paa de højvristede Fødder.

Hr. Etatsraad Brynjulfsen? sagde han, bukkende let med Hatten i Haanden.

Etatsraadens Øjne søgte først hans Fødder. Saa avancerede Blikket langsomt opefter, indtil det standsede lidt ovenover Flippen.

De ønsker? ... sagde han anstrengt som af lang Tænkning og snøvlede.

Gerhard lagde Hatten fra sig paa Bordet og satte sig yderst paa Divanen. Men da den forekom ham for lav, tog han en Pude og skubbede ind under sig.

Maa jeg spørge Dem, Hr. Etatsraad, om De ikke erindrer, at en fælles Bekendt – Grosserer Halvvig var det – præsenterede os for hinanden, nu i Foraaret ... Eller maaske har De glemt det? tilføjede Gerhard oprømt, rolig.

Etatsraad Brynjulfsen gjorde en Bevægelse med Haanden op til sin indfaldne Tinding, hvor en blaaligblank Aare skinnede i Lyset, der kom ned fra det høje, af tyndt, gennemsigtigt Stof dækkede Vindu. Igennem Fingrene syntes han at tage Maal af sin vordende – eller værende – Svigersøn – gætte sig til, hvordan »han dér« skulde ha' det.

Han nikkede: Jeg erindrer! ...

Saa greb han paa Bordet det krøllede Papir, glattede det mod Bordpladen, rakte det frem mod Gerhard, uden at give ham det, og sagde:

Annette har skrevet sin Mo'r og mig til! Det gør os meget ondt – me-get ondt! ...

Undskyld mig! bad Gerhard. Har De ikke, førend De fik Brevet, modtaget et Telegram? –

Etatsraaden tænkte sig lidt om – og rystede paa Hovedet med lukkede Øjne. Gerhard fikserede ham skarpt: »Den Mand dér lyver vist!« tænkte han.

Det gør os meget ondt! sagde han højt. I den Landsby, hvor vi lod os vie, var der ikke noget Telegrafkontor. Men ved næste Jærnbanestation lovede Inspektøren mig ganske bestemt – da jeg havde skrevet min Depesche ...